

at gøre det så godt som muligt; men specifik lovgivning og forbud mener vi ikke at man skal ty til.

Vi er enige med SF i, at det vil være fint at få en redegørelse fra ministeren i løbet af denne samling, og derfor må vi sige, at vi kan stemme for den dagsorden, der er foreslået af hr. Steen Gade, hr. Peter Christensen og fru Elsebeth Gerner Nielsen; men vi kan ikke støtte Enhedslistens dagsordensforslag.

(Kort bemærkning).

Peter Christensen (S):

Det var lige den oplysning til hr. Ole Donner – fordi hr. Ole Donner gentagne gange talte om den dagsorden, der er stillet af SF – at jeg vil gøre opmærksom på, at det er en dagsorden, der er stillet af SF, Socialdemokratiet og Det Radikale Venstre. Jeg håber, at det nu er gået op for hr. Ole Donner.

(Kort bemærkning).

Ole Donner (DF):

Jeg beklager, at det ikke er sivet ind hos hr. Peter Christensen, at det sidste, jeg sagde, var, at jeg kunne stemme for den dagsorden, der er foreslået af hr. Steen Gade, hr. Peter Christensen og fru Elsebeth Gerner Nielsen. Jeg nævnte oven i købet de tre navne.

Men derudover synes jeg, at man skal give SF den godwill i denne sag; det er dem, der har taget initiativet. Det er også hr. Steen Gade, som for flere dage siden sendte et forslag om en motiveret dagsorden til mig.

Jeg er selvfølgelig ked af, hvis Socialdemokratiet føler sig sat lidt i skyggen af SF i det her spørgsmål. Den debat skal jeg ikke blande mig i, men bare sige, at jeg tog lidt i flæng fra den ene og den anden dagsorden, men det vil altså fremgå meget tydeligt af referatet, at jeg nævnte de tre forslagsstillere til den dagsorden, som vi kan stemme for.

Miljø- og energiministeren (Svend Auken):

Jeg vil starte med at sige tak til ordførerne for mange gode og spændende indlæg i dagens debat.

Lang tids erfaring herindefra har vist mig, at jo større en sag er i sit saglige indhold, og jo bedre ordførerindlæg der holdes, des mindre interesse er der i offentligheden for spørgsmålet – i hvert fald offentligheden forstået som medierne. Havde det her været en lille sag, hvor vi overdrev argumentationen helt vildt i en kon-

frontation med hinanden, er jeg sikker på, at der ville have været mange i salen, og så havde vi haft galleriet pakket med medier. Men sådan er vilkårene, og det skal i hvert fald ikke forminde den indsats, som ordførerne har gjort i dag.

Jeg vil gerne fremhæve, at selv om der er tydelige hodningsforskelle partierne imellem, er der en fælles interesse i at finde den rigtige balance mellem på den ene side udnyttelsen af de tekniske fremskridt, som den kemiske forskning og udvikling giver anledning til, og beskyttelsen af natur og miljø. Mit eget syn er, at jeg tror, vi løber en større risiko, hvis vi er for lidt agtpågivende, end hvis vi er for agtpågivende.

Når man tager hensyn til beskyttelsen af mennesker, miljø og natur, er der ingen tvivl om, at man er oppe mod meget stærke kræfter, nemlig meget stærke nationale og internationale interesser og meget stærke pengeinteresser. Det så vi jo tydeligt i forbindelse med behandlingen af forbud og udfasning af grundvandstruende pesticider i Danmark. Ved den lejlighed kom der virkelig nogle stærke interesser frem i debatten, og sådan vil det være hele tiden.

Jeg er derfor enig med dem, der siger – jeg tror, det var fru Gerner Nielsen og hr. Peter Christensen, som var inde på det – at Danmark har en særlig forpligtelse til sammen med andre lande at gå foran i det internationale samarbejde, når det drejer sig om at anlægge beskyttelses- og forsigtighedssynspunkter. Men der er tale om en balance; det er romantik, det er forkert, og det er ikke engang miljømæssigt rigtigt at sige, at vi skal af med alle kemiske stoffer i vores samfund. Omvendt er det klog miljøpolitik at stille meget store krav til producenterne og til det internationale og nationale kontrolsystem i forhold til stofferne.

Man taler ofte om, at man kun kan gøre noget, hvis det videnskabelige grundlag er præget af uigendrivelige beviser og dokumentation. Man kunne måske vende det synspunkt om og sige, at vi overhovedet ikke vil have noget på markedet, hvor det ikke er uigendriveligt videnskabeligt dokumenteret, at det ikke rummer en risiko, som er uacceptabel i forhold til mennesker, natur og miljø.

I EU-samarbejdet, som vi havde en interessant meningsudveksling om inden frokostpausen, er det min vurdering, selv om jeg har oplevet skuffelser, og selv om tingene går for langsomt, at hr. Hindrup Andersen har uret. Faktisk er samarbejdet i EU om kemikalier meget,